

STUDIUL 12

BISERICA LUI HRISTOS SI LEGEA

În acest studiu vom pune față în față Biserica lui Hristos cu legea. De la începutul istoriei umane, Dumnezeu a avut pe pământ o biserică formată din oameni credincioși Lui. Putem spune că însuși Abel a făcut parte din această biserică, în timp ce Cain îi reprezintă pe cei care au făcut totul mereu fără să țină cont de voința divină. Puțin mai înainte, în Geneza 6,1-2 avem primul registru biblic despre două grupuri diferite:

¹*Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s-au născut fete,*

²*fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.*

Aici putem să facem cunoștință cu fiii lui Dumnezeu și cu fiicele oamenilor. Există un element spiritual care face diferența între aceste două grupe, și anume credințioșia față de Dumnezeu. Unul împlinește voința divină, în timp ce altul nu o împlinește, iar de-a lungul Bibliei și în toată istoria a fost întotdeauna așa. Nu există în lume multe biserici, după cum cred unii. Din punct de vedere biblic există doar două biserici: biserica lui Dumnezeu, care este loială poruncilor Sale, și biserica ce nu aparține lui Dumnezeu și care își urmează propriul drum. Când Isus a fost pe pământ, a făcut diferența aceasta, vorbind despre oi și capre, despre fecioare înțelepte și fecioare neînțelepte, grâu și neghină, cel care zidește pe stâncă și cel care zidește pe nisip; doar două grupe. În Vechiul Testament îl găsim pe poporul Israel, ca biserică a lui Dumnezeu, iar celelalte popoare, ca biserică ce nu este a lui Dumnezeu.

În Apocalipsa găsim biserica sub forma unei femei îmbrăcate în alb ca biserică a lui Dumnezeu, iar femeia îmbrăcată în stacojiu reprezintă biserica ce nu este a lui Dumnezeu. Doar două biserici, doar două grupe. Iar diferența dintre ele constă din loialitatea față de sfânta Lege a lui Dumnezeu.

Legea nu a fost dată de Dumnezeu poporului Sau pentru a-i asigura salvarea, mântuirea, iar omul nu face nimic dacă este ascultător, crezând că va căpăta credit înaintea lui Dumnezeu. Legea reprezenta voința lui Dumnezeu ca omul să fie fericit, de aceea a fost dată lui Adam și Evei. Dar ei aveau dreptul de a alege dacă să asculte de legile divine, prin care li se asigura protecție contra morții. Dar cum erau liberi să aleagă, din păcate ei au ales neascultarea. Mâncând din fructul din care Dumnezeu le-a spus să nu mănânce, nu numai că au fost neascultători, ci chiar mai mult, s-au așezat în locul care îi aparține numai lui Dumnezeu, pentru că numai El este Cel care știe ce este bine și ce este rău. Aceasta spune în 1 Samuel 2:3:

³*Nu mai vorbiți cu atâta îngâmfare, Să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie; Căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul, și toate faptele sunt cântărite de El.*

Îți amintești că, după ce omul a păcătuit, Dumnezeu a spus despre ei că au ajuns să cunoască binele și răul, însă Cel care cunoaște cu adevărat răul este Dumnezeu, nu în sensul de a ști, ci în sensul de a defini, a determina. Așa după cum spune textul pe care tocmai l-am citit, numai Domnul este Cel care știe totul. Începând din Eden, umanitatea s-a împărțit în două grupe: cei care în mod voluntar decid să asculte de Dumnezeu și de legea Sa și cei care consideră că au dreptul să aleagă un drum diferit. Așa putem vorbi despre biserica lui Dumnezeu și biserica ce nu este a lui Dumnezeu.

Și pe vremea lui Noe au existat aceste două biserici. Biblia vorbește despre aceste două entități în Geneza 6:5-9:

⁵*Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.*

⁶*I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, și S-a mâhnit în inima Lui.*

⁷*Și Domnul a zis: "Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare, și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut."*

⁸*Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.*

⁹*Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.*

Aici putem observa că, în timp ce Noe făcea făcea parte din biserica lui Dumnezeu, umbla cu Dumnezeu, iar faptele lui erau neprihănite, cei care făceau parte din cealaltă biserică, trăiau ca și cum Dumnezeu nu ar fi existat, făceau ce voiau. Textul spune că, văzând această situație teribilă de neascultare, lui Dumnezeu I-a părut rău că l-a creat pe om. Aici este important de observat că această părere de rău nu este părerea de rău umană, care spune cu alte cuvinte că mai bine nu l-ar fi făcut. Nu, această părere de rău este altceva, poate să fie interpretată ca durere intensă, suferință, iar aceasta nu pentru că lucrurile nu l-au ieșit bine, ci tocmai pentru suferința ființelor create de El, ființe pe care El le iubește atât de mult. Scriitorul biblic pur și simplu nu găsește alte cuvinte pentru a defini această părere de rău. Dar mai este ceva. Textul spune că Noe a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu. Te rog să observi că harul, mila sunt prezente în Vechiul Testament, iar salvarea lui Noe și a familiei lui de potop a fost posibilă numai prin har. Doar că acela care găsește harul salvator, este și ascultător. Nu există har care să nu conducă la ascultare. Tocmai de aceea Noe a ascultat porunca de a intra în corabie, la fel ca și familia sa și animalele. Ei au fost ascultători, chiar în ciuda faptului că toți își băteau joc de ei. Au fost ascultători, pentru că au găsit har și milă. Dar ei nu au fost salvați pentru că au fost ascultători, ci pentru că au căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu prin har.

Vom trece acum la partea a treia a studiului. Să ne gândim la Avraam. A aparținut el bisericii lui Dumnezeu și a fost ascultător de legile Sale? Să citim Geneza 17:1-2:

¹*Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă ani, Domnul i S-a arătat, și i-a zis: "Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană.*

²*Voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespus de mult".*

Dacă Avraam era un om fără prihană, înțeleg că făcea partea din biserica unui Dumnezeu fără prihană. Dar cum se face că Avraam era fără prihană? Te rog să observi porunca divină: *Umblă înaintea Mea și fii fără prihană*. Interesant! Fără prihană, în sens biblic, nu înseamnă impecabil, ci experiența minunată de a merge cu Isus. Avraam era fără prihană, pe măsură ce mergea cu Dumnezeu. Fără îndoială că aceasta implică ascultare, iar ascultarea implică existența unei legi. Dar Avraam nu a fost mereu loial. Au fost ocazii în care, împins de firea sa, natura umana l-a determinat să fie neascultător, cum a fost cazul când, în Egipt, a mințit că Sara i-ar fi soră, ducându-l pe faraonul Egiptului pe calea adulterului cu Sara. Dar și-a recunoscut greșeala și a continuat să meargă cu Dumnezeu, trăind o viață de ascultare, rezultat al legământului de credință și har pe care l-a făcut Dumnezeu cu el și care este consemnat în Geneza 12:2, unde Dumnezeu îi promite că îl va binecuvânta și îl va face un neam mare ca nisipul mării. Geneza 15:6 spune:

⁶*Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.*

Aici poți observa prezența credinței în făgăduința divină. Pentru o pereche ca Avraam și Sara aflată la o vârstă înaintată, primirea unui fiu se putea numai prin har. Așa că harul primit de Avraam s-a manifestat printr-o viață de umblare continuă cu Dumnezeu, de ascultare de voința Sa.

Până aici am observat că, de-a lungul timpului, a existat Legea lui Dumnezeu, nu ca o condiție de mântuire, ci ca rezultat al unei experiențe de dragoste cu Dumnezeu. Este clar că în decursul timpului această lege a fost deosebit de clară. Înainte de Sinai nu a existat forma scrisă pe piatra, dar principiile existau, iar când vorbim despre eternitatea legii, vorbim despre eternitatea principiilor. Legea exista încă înainte de crearea lumii, altfel Lucifer nu ar mai fi păcătuit. În Eden nu exista legea scrisă, dar fără îndoială că principiile existau. Dacă nu ar fi fost așa, Adam și Eva nu ar mai fi păcătuit. Sabatul este unul dintre aceste principii, iar poporul Israel îl respecta înainte de primirea legii pe Sinai. De la Moise la Isus găsim Decalogul redactat pe piatră, dar funcția legii era clară. Să citim Deuteronom 7:6-8:

⁶*Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.*

⁷*Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele.*

⁸*Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică, și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna Lui Faraon, împăratul Egiptului.*

Aici, prietene, poți observa că Israel era poporul lui Dumnezeu nu pentru că ei erau împlinitori ai legii sau pentru că erau un popor mai numeros, ci pentru că *Domnul îi iubea* și pentru că a dorit să îplinească făgăduința făcută părinților lor. Acest jurământ se referă la legământul harului în care participarea umană era numai să accepte, iar ascultarea de porunci nu trebuia să fie altceva decât răspunsul dragostei poporului față de Dumnezeu. Din păcate, Israel a eșuat în aducerea la îndeplinire a acestui plan. Ei au uitat să Îl iubească pe Dumnezeu și au rămas numai cu poruncile. De aceea Pavel spune în Galateni 3:6-7:

⁶*Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”.*

⁷*Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.*

Interesant, iudeii din timpul lui Pavel se lăudau că sunt fii ai lui Avraam, dar din păcate erau axați doar pe lege, uitând de Isus. Tocmai de aceea îl vedem pe Pavel încercând să corecteze această tendință, spunându-le că *fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință*, pentru că, în cazul lui Avraam, *credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire*. Nu era vorba de ascultare, ci de credință, iar ascultarea în schimb a fost rezultatul credinței și nu invers.

De-a lungul istoriei Dumnezeu a avut întotdeauna un popor credincios și ascultător, biserica Sa, formată din femei și bărbați plini de dorința de a împlini voința Sa, ca rezultat al mulțumirii pentru mântuirea primită. La vremea sfârșitului, Dumnezeu continuă să aibă o biserică loială. În Apocalipsa 12 găsim această biserică, simbolizată printr-o femeie îmbrăcată în alb. Copiii săi sunt persecutați din cauza credințelor și ascultării de principiile eterne ale lui Dumnezeu. Chiar Ioan, autorul Apocalipsei, spune în capitolul 1:9:

⁹*Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.*

Care a fost motivul exilării lui Ioan? Credințioșia față de Cuvântul lui Dumnezeu. Întotdeauna poporul lui Dumnezeu a fost un popor ascultător, în ciuda persecuției, a suferinței și

a durerii. De aceea, una dintre caracteristicile acestei biserici din timpul sfârșitului este și ascultarea. Iată ce spune Apocalipsa 12:17:

¹⁷Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.

Păzesc poruncile lui Dumnezeu! Aceasta este una dintre caracteristicile bisericii lui Dumnezeu, iar acest concept se repetă în capitolul 14:12:

¹²Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Te rog să observi că niciunul dintre aceste versete nu spune ca există cineva care să fie mântuit prin aceste porunci. În ambele versete găsim prezența lui Isus, deci nu există mântuire fără Hristos. Dar din alt punct de vedere, nu există mântuire autentică fără roade, iar roada credinței este ascultarea de legea eternă a lui Dumnezeu.

Dumnezeu să te binecuvânteze!